

styrtede sig ud af Vinduet. Hun havde altid sagt, at hun vilde ligge i samme Grav som Augustinus. Og saaledes skete det nu.

Dette var Karsten Froms Mor. Saadan var hans Barndomshjem. Han var den yngste af de to blonde Dreng, som Moderen havde bragt med sig ind i Ægteskabet — „de to smaa Lensgrever“, som den muntre Stiffader plejede at kalde dem.

Nogen virkelig Erindring om sine Forældre eller om den Katastrofe, der brød ind over Hjemmet og førte ham til Opfostringshuset, havde han ikke bevaret. Hvad Karsten From huskede af sin første Barndom, var Glimt af ligegyldige og hverdagsagtige Begivenheder, der af en eller anden uforklarlig Aarsag var bleven fredet af Mindet. Det var gaaet ham, som det gaar de fleste med deres tidligste Indtryk af Livet, hvor de betydningsfuldeste Oplevelser forsvinder i Glemsel, mens Erindringen om en død Flue og dens højtidelige Ligbegængelse i Vindueskarmen trofast bevares op i den høje Alderdom.

Naar Karsten From overhovedet vidste noget om sine Forældre, var det kun, fordi han havde skaffet sig Underretning gennem et privat Oplysningskontor. Men forresten beskæftigede denne dunkle Fortid ham ikke saa meget, som hans Venner mente, fordi han undertiden selv talte om den. Melankolien i hans smukke Øjne havde i hvert Fald ogsaa en anden Aarsag, som han ikke betroede nogen.

Han vidste godt, at han havde spillet Bankerot som Kunstner, og da han havde vænnet sig til at bruge tyve-tredive Tusinde om Aaret, kunde der midt under hans glade og festlige Nydelse af Livet vise sig en uhyggelig Stengæst for ham — Frygten for den Dag, da Landets dekorerede og dekolleterede Rangspersoner valgte sig en anden Favorit blandt den ulvehylende danske Kunstnerflok.

Der havde netop i de sidste Dage lydt et Varselsskrig i hans Øre. I Anledning af en Dødsbo-Auktion, hvor et af hans Portrætter kun opnaaede en lav Pris, havde et af Smaabladene ondskabsfuldt bemærket, at „Hr. Kunstgrosserer Karsten Froms Stjerne aabenbart er i Dalen“, og det var paa Grund af denne